

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Aklınla

Tarım Bakanı, vatandaşlara: «At eti yiyiniz» dedi. — Gazeteler —
Demirel — Aman Paşam, o kurbanlık değil!..

amirel

Bu sene tasarruf sahipleri
biriktirdikleri paraları
Türkiye İş Bankasına yatıracak

1967 yılında:

15 MİLYON

130 APARTMAN DAİRESİ

5 ADET	100.000 LİRA
200 ADET	10.000 LİRA
400 ADET	5.000 LİRA
1000 ADET	1.000 LİRA

ayrıca
30 000 ADET
para ikramiyesi

● Bu yıl dağıtılacak cemi'an
15 MİLYON liralık ikramiyelerin
ilk çekilişine katılabilmek için
tasarruflarınızı en geç 7 Nisan
akşamına kadar İş Bankasına yatırınız.

● Beklenen SERVET KEŞİDESİ
24 Martta yapılıyor

TÜRKİYE BANKASI

paranızın... istikbalinizin emniyetidir

Akbaba

Yıl: 45 Cilt: 12 Sayı: 13 * Başyazarı: Yusuf Ziya ORTAÇ * 22 Mart 1967

Bayramlarımız

ALTMİŞ yıl öncesine kadar yalnız iki bayramımız vardı. 1908'de buna bir üçüncüsü katıldı: Hürriyet Bayramı.

On Temmuz oldu mu, sokakları bayrak bayrak sevincimizle çınlatıyorduk:

Yaşasın, Niyazi'ler, Enver'leri!

Niyazi'ler ne oldu, unuttum. Ama Enver'leri Türk milleti unutamaz: Bir imparatorluk kurban ettik uğruna!

Şeker ve Kurban bayramlarından sonra kavuştuğumuz Hürriyet Bayramından kalan tek hâtırâ bu unutulmaz acıdır.

Kapıdan çıktınız mı, ya bir İngiliz kamçısı karşıladı sizi, ya bir İtalyan pelerini, ya da pırlıl pırlıl yağlanmış bir Hintli sakalı, bir küpeli Fransız yamyamı...

Eğer, milletine inanmış bir Mustafa Kemal'imiz olmasaydı, bugün Türkiye haritasında bir İstanbul, bir Bursa, bir Antalya, bir İzmir görür müydük acaba?

Şimdi, yılın ayrı ayrı günlerinde bu ille-rimizin kurtuluş bayramlarını yapıyoruz.

Bayram nedir?... Bir mutluluk günü... O günün hafızasında bir acı hâtırânın kapkara gölgesi bulunmamalı elbet. Bizim bu bayramlarımız, tam tersinedir: Kaybettiğimize kavuşmanın bayramı...

Cumhuriyet Bayramı, evet... Gençlik Bayramı?... Ona da peki... Ama, boşuna harcanacak tek saati olmayan insanlarımız için bo-yuna yeni şenlikler icad etmek neye?

Bakınız, bu yıl Kurban Bayramına yedi günümüzü kurban veriyoruz: Pazartesi'den pazar-tesiye kadar...

Bu bir hafta içinde hasta olmaya bile hakkınız yoktur: Evinde doktor bulamazsınız, operatör bulamazsınız, dişçi bulamazsınız!

Okullar tatil, mahkemeler tatil, Meclisler, bankalar, fabrikalar tatil...

Yarın, Sırat köprüsünü, kestiğimiz kurbanların sırtında rahat rahat geçeceğiz. Ama yeryüzünde yaşadıkça şu zorlu hayat köprü-sünü nasıl geçeceğiz dersiniz?... Yedi gün yan gelip yatarak mı?

Birçok mücadele derneklerimiz var: Geri-cilik'le mücadele.. Komünizm'le mücadele.. Verem'le mücadele.. Sarhoşluk'la mücadele...

Ne olur, bir de Bayramlara Mücadele Derneği kuralım... Bunun adını «Tenbelliğe Paydos Derneği» de koyabiliriz!

Sayın İnönü'yü dimdik ayakta tutan bu hırslı çalışmasıdır. Hüseyin Cahit Yalçın, ö-lünceye kadar kalemi elinden bırakmayarak seksen üç yıl yaşadı. İşsiz emeklilerin nasıl az zamanda çöküverdiklerini, kendi çevrenize bakınca görürsünüz... Ya birbirini kovalayan bayramlar bütün bir milleti günlerce işsiz, günlerce tenbel bırakırsa?...

Haydi, biraz daha açık konuşalım: Top-rak, baltanın, keçinin, yangının ve üçünden daha sömürge politikacının işbirliğiyle çöl-

Büyük Acımız

Bizleri sonsuz bir acıyla yalnız bırakarak başınızdan ebediyen ayrılan, değerli kurucumuz ve başyazarımız Yusuf Ziya Ortaç, bu yazısını hayata gözlerini yummadan bir gün önce yazmıştı.

«Ben, kırk üç yıl sonra, hâlâ son sayıya, tıpkı ilk sayıya bakan âşık gözlerimle bakıyorum!»

diye Akbaba'sının üzerine titreyen aziz büyüğümüz Yusuf Ziya Ortaç, ne yazık ki bu sayıda çıkan yazısına, o âşık gözleri ile bakıp göremiyecek artık. Ancak, Yusuf Ziya Ortaç, başta Akbaba olmak üzere bütün eserleriyle çok sevdiği okurları arasında daima yaşayacaktır.

leşiyor... Yeşil sağ'la kızıl sol, bazı gırtlak gırtlığa, bazı kucak kucaca, vatandaş aklını, vatandaş ruhunu, vatandaş vicdanını kemirmektedir... Profesörlü, doçentli, asistanlı üniversitelerin yıl sonu verimi yüzde ondan düşük... Verem, trahom, sıtma, bugün dünden çok, niçin «Süt Bayramı» yapmalıyım?... Ya-rın Sağlık Bakanlığına, Ticaret Bakanlığına, Milli Eğitim Bakanlığına sahici birer Bakan getirildiğini görmek nasip olursa, uygun isimler takarak niçin birer kurtuluş bayramı yapma-yalım? Yarın?... Say sayabildiğin kadar: Yağ Bayramı da yapabiliriz, Bal Bayramı da yap-

İşte bayram üstüne bayram eden Türkiye!

Eğer her felâketten kurtuluşun bayramı-nı yapacaksak, yarın çöp fabrikaları işleme-ğe başlayınca niçin «Çöp Bayramı» yapma-yalım?... Yarın bir mucize olur da —olmaz ya!...— susuz süte, mikropsuz süte kavuşur-sak, niçin «Süt Bayramı» yapmalıyım?... Ya-rın Sağlık Bakanlığına, Ticaret Bakanlığına, Milli Eğitim Bakanlığına sahici birer Bakan getirildiğini görmek nasip olursa, uygun isimler takarak niçin birer kurtuluş bayramı yapma-yalım? Yarın?... Say sayabildiğin kadar: Yağ Bayramı da yapabiliriz, Bal Bayramı da yap-

biliriz, hattâ Havagazı Bayramı, Elektrik Bay-ramı, Su Bayramı bile yapabiliriz...

Ne dersiniz, yılın üçyüz altmışbeş günü bayramlarımıza yeter mi o zaman?...

Bu karamsar yazıyı bitirirken, bir de ced-lerimizin eski bayramlarını düşündüm. Dört mısradâ çizdiği bayrama bakın Nedim'in:

İyd ertişün, bâis-i şevk-i cedit olsun da gör,
Seyr-i Sâdâbâdı sen bir kerre İyd olsun da gör!
Küşe küşe mihrler mehler bedîd olsun da gör,
Seyr-i Sâdâbâdı sen bir kerre İyd olsun da gör!

Sâdâbâd'ın Kâğıthane olduğunu bilirsiniz elbet.. Nerde o «üç çifte» lerin, o «hanım iğnesi» kayıkların Kâğıthane'si?... Şimdi fab-rika leşlerinin koktuğu bir bataklık!...

Eski bir atasözümüz vardır ki, hiç eski-mez: «Deliye her gün bayram» demişler...

Kâğıthane'yi bataklık yapan insanlara a-kıllı denir mi?

Aman müslüman kardeşlerim, bayram na-mazında duayı unutmayınız: Allah cümlemize akıllar ihsan eylesin!

Yusuf Ziya ORTAÇ

Mide Bayramı

Mide Bayramı

DARGELİRLİ işçiler, memurlar, dul ve yetimler Kurban Bayramını dört gözle beklerler... Çünkü o gün, bir yıldır ete susamış mideler et yüzü görecektir, kaba tábirlle burunlar bata bata et yenecekler.

Biz de, Devlet Baba'nın midesi ete hasret üvey evlâları olduğumuz için bayramı ipe çekeriz. Hiç unutmam, son defa bir Kasım günü et yemiştik. Hani, yaş günleri vardır, isim günleri vardır, nasıl bu mutlu tarihler unutulmazsa, bizim evde de et yenen günlerin tarihi asla unutulmaz. İlkokulun ikinci sınıfına giden kızım ayları sayarken, yanlışlıkla Ocak, Şubat, Martın arasına, bir Haziranla, bir Kasım da sıkıştırırmış de, o zaman öğretmen kızmış:

— Yavrım, ben sana ayları say dedim, sen bana bayram günlerini saymağa çalışıyorsun ama söylediğin tarihler yanlış, demiş.

— Değil öğretmenim, demiş bizimki, bir Haziran da, bir Kasım da bayramdır.

Bir yığın haftalar günler içerisinde bocalayan öğretmen, şaşırmış: — Onlar da ne bayramı kızım? demiş.

— Mide bayramı öğretmenim, mide bayramı. Babam o günler eve et getirdiydi de!...

Çocuklar, et alınacağından bir hafta önce başlamışlardı şenliğe. Sanki, beklenen bir tatilimsi veya bayrammış gibi...

— Ah ah, bir gelse şu bir Kasım, demişlerdi.

O bir Kasım günü de öyle olmuştu. Büyük bir çalımın kasaba girmiş:

— Kes şurdan ikiyüz elli gram et, demiştin.

Et paketini iç cebime koyup götürmüştüm eve. Zavallı yavrularım, kapıda karşılamışlardı beni. Bir çılgılık, bir bağırıtı:

— Aneee, babam et almış!...

Ondan sonra iş, karımın maharetine kalmıştı. 250 gramlık eti, nasıl

edip de sanki bir kilo etmiş gibi çocuklara sindire sindire, tadını çıkara çıkara yedirebilmek... Et tahtasında, küçük küçük bölünen etler şişe geçirilirken çocukların ağızlarının suyu akmış, düşmemek için birbirlerine yapışmışlardı. Allah razı olsun, karım çok hünerlidir. Şişe, bir et geçirdikten sonra, arkasından bir lokma ekmek, onun arkasından dörtte bir soğan, onun arkasından yine bir lokma ekmek, yine soğan, yine et... Böylece 50 gramlık etten belki yirmi şiş kebab yapmıştı. Ondan sonra başlamıştık karı koca çocuklara telkine:

— Bakın ha çocuklar, bu yediğiniz ettir. Hani koyun var ya, işte onun eti.

— Kokusunu iyice çekin içinize. Osman, sen dumandan uzak duruyorsun, gel bakalım şöyle Sevin'in yanına. Sen öteye git biraz Nevin, bak abin dumandan istifade edemiyor. Bakın çocuklar, biraz sonra et yiyeceksiniz. Çok dikkatli tadın, çok dikkatli çiğneyin. Bülent, sen de yavaş... Ali, sen de...

— Kokusunu ve tadını iyice hatırlınızda tutun ki unutmayasınız. Bir daha eti kimbilir ne zaman yeriz.

Artık siz onların et yiyişlerini görecektiniz. Dura dura, dinlene dinlene... Sanki yedikleri koyun eti değildi de, mukaddes bir törenin, mukaddes hayvanının etiydi. Külbastı yapılan iki küçük kemik parçası, her elden iki kez geçtikten sonra en son annemizin elinde kalmıştı. Annemiz, o bir parçacık kemiği tencerede kaynatmış, üzerinden beş avuç bulgur atarak alısından bir et sulu bulgur pilavı hazırlamıştı akşama.

Ondan sonra geçen günler sayılmıştı:

— Geçen hafta bugün et yemiştik.

— Geçen ay bugün et yemiştik, diye...

Bu bayramdan bir hafta önce, karımın yanına çok büyük bir müdeyle koştum:

— Karıcığım müjde, bayramdan evvel taşınıyoruz bu fakir mahallesinden. Zenginler mahallesinde minicik bir oda buldum. Yaşadı çocuklar, patlayasıya et yesinler... dedim.

Karım bu müjdeye bir sevindi, bir sevindi ki demeyin gitsin. Hele çocuklar haberi öğrenir öğrenmek:

— Aman baba, hemen bu geceden taşınalım, demeye başladılar.

Bizim gibi, dairede bir evraktan kıymetsiz küçük memurların kıymetli neyi olabilir ki? Üç yatak, üç yorgan, bir dibi çıkmış soba, biraz kırık dökük, tamam... Yatakları bir at arabasına, kırık dökükleri de elimize aldık, bol kurban kesilen mahallenin yolunu tuttuk. Ama bizim mahalleye girdiğimizde çoktan karahlık başlamıştı.

Bir göz odanın içine hemencecik yerleşiverdik. Daha gelirken saymış çocuklar. Oğlum:

— Babacığım, dedi, bizim sokakta tam oniki tane kocaman ev var. Her biri bir kilo yollasa...

Karım, kapatıverdi çocuğun ağzını:

— Bir kilo mu? Onca zahmeti bir kilo et için mi çektik? Üç kilo de, dört kilo de bakalım. Baksanıza mahalleye, bizden fakiri yok. Belki yüz kilo etimiz olur...

— Yüz kilo mu anneciğim, diye çocuk gözlerini açtı. Yüz kilo ha? Bi oturusta, yarım kilo yesem kızmazsınız değil mi?

— Nasıl kızmam? diye payladı karım. Sizin mideleriniz üç ayda otuz gram ete alışır. Bir oturusta yarım kilo et yersen, ya zehirlenirsin, ya da gelecek bayrama kadar ishalden kurtulamazsın.

— Bırak hanım yesin çocukcağızlar, dedim.

— Öyle şey olmaz. İlk gün yüz gram verilir, sonra ikiyüz, sonra üç yüz, böylece yavaş yavaş alışır. Bu kadar sıkıntıyla, bir de ilaç parası veremem ben. Şu yuvanın içinde bir kişinin-hasta olması demek, iki kişinin aç kalması demektir.

Çocuklar artık bayramın yaklaştı.

Şi günler yerlerinde duramaz olmuşlardı. Bayramın bir an evvel gelmesi için, nerdeyse dünyanın daha hızlı dönmesine yardım edeceklerdi.

- Baba kaç gün kaldı?
- İki gün oğlum.
- Baba kaç gün kaldı?
- Bir gün kızım...

Arefe gecesinden başlamıştı bizim evde bayram. Et şarkıları, kebab türkileri, haşlama rondaları, kemirme taklitleri, ilik sömürme numaraları...

Sabahtan itibaren pencereden gözetlemeye başladık. Karşımızda, sağımızda, solumuzda bir kapı açılmıyorsa, nerdeyse kalbimiz duracak heyecandan:

- Bir kadın çıktı!...
- Evet, bir kadın çıktı!...
- Bu tarafa doğru geliyor!...
- Evet, bu tarafa doğru geliyor!...
- Eli boş!...
- Evet, ne yazık ki eli boş!...
- Nerdeyse pencereimizin dibinden geçen kadını tutup soracağız:
- Hani yahu bizim et?

Yine dakikalar, yine dakikalar!...

— Bir çocuk bu tarafa doğru geliyor baba!...

- Elinde sepet var!...
- Kapılara bakıyor!...
- Bizimkini arıyor galiba!...
- Yaklaşıyor!...
- Kesin sesinizi!...
- Geliyor, hı geliyor, girece... girmede... gitti!...

— Evet, dümzdüz gitti!

- Off!...
- Püff!...
- Vah!...

Yine dakikalar, yine saatler...

— Eli paketli bir hizmetçi göründüüüü!...

- Bu tarafa doğru geliyor!...
- Tahminen iki kilo var.
- But mu acaba?
- Gerdandır. But olsa bir eliyle tutardı paketi.

- Ben kızartıp yiyeceğim.
- Ben külbastı...
- Ben haşlama...
- Susun geliyor!...
- Evet vallahi... Hı... Gitti mi?...

Geçti mi? Vay anasını!...

— Poff!...

Biz böylece akşamı ettik. Zavallı çocuklarımız, o kadar hazırlanmışlardı ki midelerini ete, o akşam ekmek bile yiyemediler. Bir aile reisi olarak, onları teskin etmek bana düşüyordu. Sesime ve yüzüme mutlu bir anlam vererek:

— Çocuklar, dedim, bu mahalle çok zengin. Zenginler kurbanlarını daha ziyade bayramın ikinci günü keserler...

O gece, bu ümitle uyuduk. Uyumadan önce gözüm, boş sınıyla, boş legene ilişti.

Sabahleyin yine doluştuk pencereye. Her açılan kapı, her ayak sesi, yüreğimizi hoplatıyordu. Tam ümidimizi kestiğimiz anda, birdenbire kapımız çalınmaz mı? Yedimiz brden, «Et et» diye koşuştuk kapıya. Kapıyı açmamızla mahalle bekçisinin karşımızda bulmamız bir oldu:

- Selâmunaleyküm, dedi.
- Aleyküm selâm, dedim. Girin, buyrun içeri.

Yanında bir de torba var ki, içi tıklım tıklım et dolu.

— Siz bu mehleye yeni taşındınız galiba?

— Evet, yeni taşındık.

— Önce bayramınızı gurtlayım... Gurban kesdiyseniz, beggi efendiği görün diyeceğim.

— Vallahi şey bekçi efendi, dün gelseydin, evet dün gelseydin, verirdik sana bir bud.

Karım atıldı:

- İki bud verirdik, dedi.
- Bekçi dizine vurdu:

Politikacının kurbanı!

— Dimek kaçırıldık he?...
 — Kaçırıldın, dağıttı çocuklar.
 — Vah vah!... Zatime şans olsaydı
 anamız beğdi doğırmazdı. Dimek bi-
 ze bu sokaktan hayır yoh artık.
 — Olmaz olur mu bekçi efendi?
 dedim, baksana şu konaklara. Her
 biri bir kiloverse...
 Bekçi tuhaf tuhaf baktı yüzüne:
 — Bu gonaklar mı? Onnar gurban
 kesmezler ki begim.
 — Niye?
 — Niyesi var mı? Gayrimüslimdir-
 ler de ondan...
 — Ya, öyle mi?
 Yığıldık ailecek oraya. Bekçi:
 — Benim için üzülme canım,
 nasıl olsa yirmi kilo gadar topladık.
 Bi ayvaznan bir köroğlu, çok bilene
 bize. Eh, bana misaide artık.
 Bekçi kapıdan çıkmak üzereydi ki,
 karım:
 — Bir dakika bekçi efendi, dedi.
 — Buyur abıla.
 — Senden bir ricam var. Bilirsin,
 müslümanlıkta kurban eti tatmak
 sevaptır. Ama şu bizim beyi görü-
 yor musun, bir lokmack olsun tat-
 tırmadı bize.
 — Kesdiğinizin tiçde biri sizind!
 abıla.
 — Gel de sen onu bizimkine anlat.

— Ooo!... Türkiye'ye geldik!

Bayram gelmiş

Hayli zaman oluyor aksi gidiyor işler,
 Komedielerin bile sonları melodram.
 İyiye yorsam dahi fena çıkıyor düşler,
 Benim de âlem gibi olsaydı bitmez param,
 Her gün yapardım bayram!

✱

Eskiden bayılırdık konuğa iltifata,
 Sunardık likör, viski, fıstıklı çikolata.
 Şimdi bir hal olmuşuz borçlara bata bata,
 Nasıl anlatacağın alacaklıya meram?
 Bilmem bu nasıl bayram?

Salâhattin

KUTLU

✱

Biraz bozukluk lâzım el öpmeye gelene.
 Sen biraz dardaymışsın, dostlara ne, ele ne?
 Gönülde eski heves kalmamış ki eğlene!
 Şimdi akıllandık da diyoruz «İsraf haram»
 Bize ne gelmiş bayram?

Devletin sırlarına aklı ermez herkesin,
 Zamların hesabını yapmayın kesin kesin!
 Başka ikramiyeden şimdilik ümit kesin!
 Büyük pay «Arslan» ların, sizinki gram gram,
 Asıl onlara bayram!

Yuvasından atılmış bir leylektir emekli,
 Onun için bir hayâl kalkınmanın her şekli.
 Bir beste uydurmuşlar «Ya leyl» li ve «Düm-tek» li,
 Güftesi zaten hazır: «Esmer karam, gel karam!»
 Gamsıza her gün bayram!

Susan da bir bu çağda, nişangâhsız atan da,
 «Açım» diyor deveyi hamudiyle yutan da!
 Bir gecekondumuz yok şu koskoca vatanda,
 Biz kanaat ehliyiz, pirimiz Ömer Hayyam,
 Kutlu'ya her dem bayram!

Olmaz, kurban kurbandır, hepsinin
 dağıtılması gerek, dedi çıktı işin i-
 çinden.

— Eee, n'olacak şincik?
 — Ben diyorum ki...
 — Haa ağnadım, benden et isdi-
 yonuz.

— Azıcık bir şey. İki lokma olsa
 yeter, maksat çocuklar tatsınlar.
 Bereket bekçi tok gözlünün biriy-
 miş de koca bir parça et çıkarıp
 verdi.

— Yeter abıla?
 — Ühüü, çok bile, dedim.

— Yesin yesin çocuklar. Amma
 gelecek seneye hakkımı iki mislisi
 isterem ha...

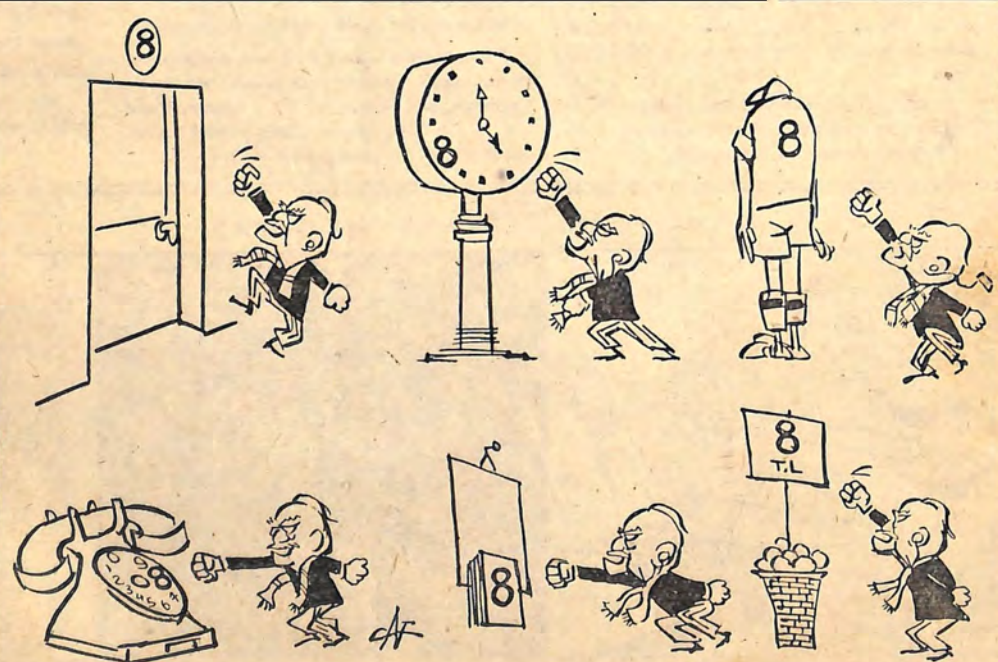
— Söz sana bekçi efendi, seneye
 gel, kurbanın yarısını götür.

Alah razı olsun o bekçiden. O da
 olmasaydı, koskoca Kurban Bayra-
 mını, tanımadığımız bir sokakta,
 bir lokma et yemeden geçirecektik...

Haa, söylemeyi unuttum. O bekçi
 bayramın üçüncü günü de geldi bi-
 ze. Koca bir torba et bıraktıktan
 sonra:

— Oldu olacak, seneye gurbanın
 hepsini baa verin, dedi çekti gitti.

Muzaffer İZGÜ

— Ne kadar sekiz varsa çıksın karşıma!

Geçmiş Zaman Olur ki...

YUSUF ZİYA ORTAÇ

Eski bayramlar!

ŞİMDİ bana: «Bayramlarımızı say» dese-ler, üç, dört tanesini söyledikten sonra apışırım: Şeker Bayramı, Kurban Bayramı, Cumhuriyet Bayramı... Sonra efendim, Milli Hâkimiyet Bayramı...

Bitmedi elbet, şöyle sis içinde görülen manzaralara benzer bir şeyler hafızamda beliriyor: Vapur mu, Kızkulesi mi, kolay kolay seçemezsiniz hani...

Bir kere, Allah beteriinden korusun, Kurtuluş bayramı olmayan ilimiz pek az: İstanbul'un kurtuluş bayramı vardır, İzmir'in vardır, Bursa'nın vardır, Adana'nın vardır, Maraş'ın vardır, Erzurum'un vardır... Olmayanlara ne mutlu!

Eskiden, yalnız iki tanecikli bayram: Şeker bir, Kurban iki...

Haaa, bir de 19 Ağustos... O da mı ne?... Abdülhamid'in taht'a çıktığı gün! Pek şenlikli geçirdi o gece: Eski Boğaz yalıları, Erenköy köşkleri, büyük konaklar, çatısından temeline kadar ışıklar giyinir, bayraklar kuşanırdı.

Saltanat yıllarında, yılda bir hürriyete kavuşurdu İstanbul!

O gece, saye-i şahanede, yenilir, içilir, sazlar çalınır, türküler söylenir, nâralar atılır, di sabahlara kadar!

Ertesi gün, hangi vezirlerin, hangi müşirlerin, hangi saadetluların yalıları, köşkleri, konakları donanmış, kapıları artlarına kadar açıp padişahımız efendimiz hazretlerinin şerefine ziyafetler verilmiş, gazetelerde okurduk...

Geliniz kulağınıza söyleylim: Bu haberlerin tarifesi vardı o zamanlar. Bir mecdiyeden bir altına kadar. Verdiğiniz kadar öğülürdünüz gazetelerde!

Çatıdan temele kadar ışıklar giyer, bayraklar kuşanırdı dedim biraz önce. Kolay sanmayınız bu donanışı. O zaman, elektrik yoktu ki... Binlerce fenere binlerce mum dikilir, birer birer asılır, birer birer kibrit çakıp yakılırdı...

Şeker Bayramı hazırlığına, ramazanın ilk günlerinde başlanırdı: Terzilere, kunduracılar bayramlıklarımızı ısmarlayarak...

Bayramda, mutlaka yeni bir şey giyerdi en fakir insan bile. Hiç olmazsa yeni bir min-tan!

Hanımlar, Beyoğlu'nda Llon, Emlnönü'nde Hüsn-ü İntihap'a giderlerdi çoğunlukla. Orta sınıfın alış veriş yeri Kapalıçarşı'ydı.

Hüsn-ü İntihap mağazası gözümün önündedir hâlâ: Yenicami'n önünü baştan başa kapatan sıra dükkânların en baştası ve en büyüğü idi. Köprü'nün tam karşısında. Sahibi, meşhuur İpekçi Kâni. Dünyanın en güzel, en pahalı kumaşlarını onun vitrinlerinde görür, onun raflarında bulurdunuz. Annem, çarşaflık kumaşlarını oradan alırdı her zaman.

Hanımları buraya çeken, yalnız kumaşların üstünlüğü değildi sanırım. Kâni bey, güzelliği şarkı olmuş, destan olmuş pırl pırl bir erkekti.

Alamadım arzumu Kâni,

Kaşı, gözü sürmeli Kâni!

Onun üstüne çıkmış bir türküden kulağımda kalan iki mısradır.

Her aile, kendi gücüne göre hediyelikler alırdı: Akraba çocukları, komşu çocukları için. En çok verilen, ucu markalı İpek mendildi.

Aman unutmayınız, harf inkılabı, o eski yıllarda başlamıştır: Kâğıt üstünde değil de mendil ucunda... Bütün markalar, bugünkü harflerle idi... Yengem Saniye hanım, komşumuz miralay Tâhir beyin eşi Azime hanım böyle mendiller verirdi bana her bayram. Uçlarında Ziya'nın ilk harfi «Z» ler işlenmiş!

Altın kol düğmelerinde, üstüne ince pırlantalar gömülmüş kravat İğnelerinde de bugünkü yazımızın süslü örneklerini görürdünüz.

Şimdi adını «Sosyal adalet» koyduğumuz yardımlaşma, bayram yaklaşırken, her varlıklı ailenin baş düşüncesi idi: Babası ölmüş komşu çocukları, kocası ölmüş yoksul dulları, kendi aralarında paylaşırlardı zenginler...

Bayramlaşmalar, bayram namazından sonra, cami avlularında başlardı: Zengin, fakir, eşit duygular içinde kaynaşır, eller birbirini kucaklardı.

Her mahallede, davul, zurna cümbüşü ile başlardı bayram. Bekçi, çöpçü bu neşeli sesler içinde bahşışlarını toplamaya çıkarlardı: Gömleklik basmalar, büyük çıkın mendilleri, kutular dolusu şekerler...

Sonra, tulumbacılar dolaşırdı kapı kapı.. Karagün dostları idi onlar... Bir çatı üstünde, kırmızımsı bir duman gördüler mi, ister yaz olsun ister kış, ister gündüz olsun ister gece, dizliği çeker, sandığı omuzlar, ahşap mahalleyi kurtarmaya koşarlardı ateşten!

Evde, küçükler büyüklerin ellerini öperlerdi, büyük küçüklerin yanaklarını.. Hizmetçinin adı evlâtlıktı eskiden. Bu kutlama töreninde onlar da aileden bir parça idiler...

Kurban Bayramı, mahallenin meydanında koyun seçmekle başlardı.

Benim çocukluğumda, meydanlar bile parsellénip apartman yapılmadığı için, her semtin nefes alacak bir boşluğu vardı: Ağaçlıklı, yeşillikli.. Kurbanlar, bu meydanlarda toplanmış sürülerden seçilirdi. Kolay sanmayınız bu seçimi.. Babadan evlâda kalmış bir tecrübenin işidir.

Evlerimizde, bir, iki gece misafir kalırdı koyunlar, sabaha kadar hazin hazin meee'ler çekerek...

O zaman evlerimiz, birbirine yaslanmış beton yığını apartmanlar değil, bahçe içinde tahta binalardı...

Bayram namazı dönüşünde, dört beş kişi toplanırdı bahçede... İlk bir öd ağacı dumanı tüterdi gümüş buhurdandan.. Tekbir sesleri gelirdi, ağır ağır...

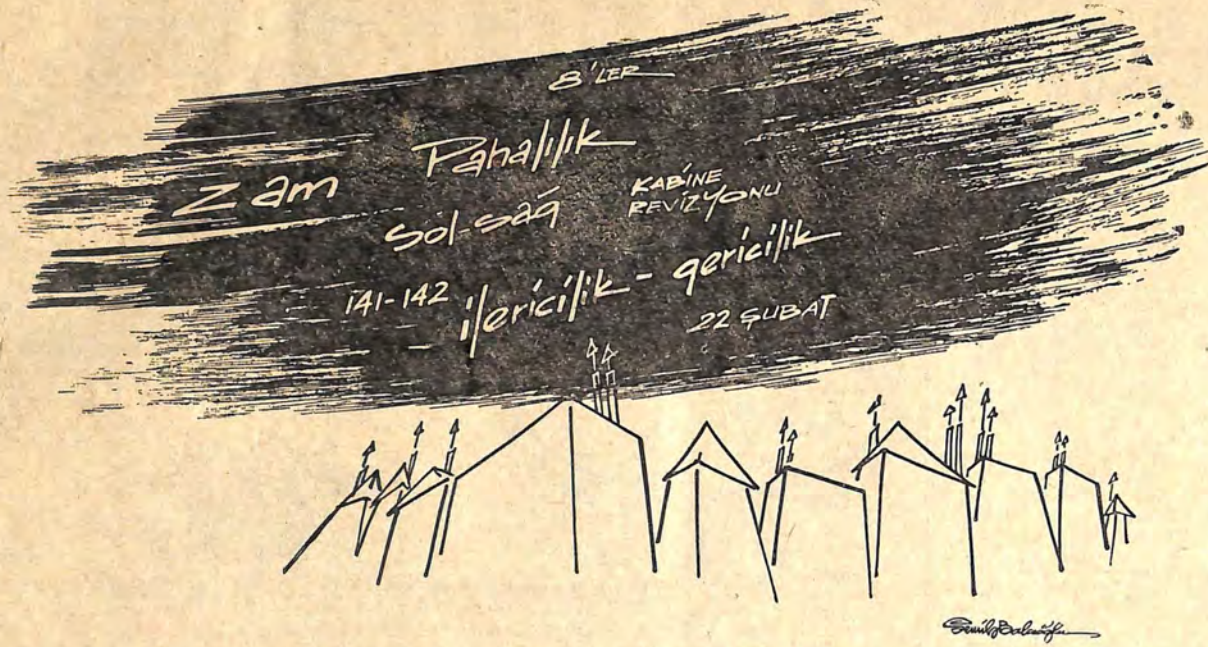
Ve... hanımların gözleri yaşarırdı kafelerin arkasında!

Yusuf Ziya ORTAÇ

Elektriğe zamdan sonra :

Zamlı hayat!

Şehirlerin kirli havası temizlenecek.. — Gazeteler —

Kurban Bayramı!

Bir gün, eski peygamber, İbrahim vermiş haber:
«Oğlumu kesiyorum!»

Sebebi: Tanrıya adak.. Gelmiş, elinde bıçak...
Eyvah, çok kötü durum!

Ha kesti, ha kesecek.. Derken inmiş bir melek:
Gökten bir koç getirmiş!

Buyurmuş: Al bunu kes!... Buna sevinmiş herkes,
Tatlıya bağlanmış iş!

Geçmiş binlerce sene.. Bir bayram çatmış gene,
Abdest almış çok oy'cul

Seçim = Geçim.. Kim korkmaz? Namaz üstüne namaz..
Vâzetmiş bir goygoycu:

Bu farzı unutmayın.. Dikkat, hapı yutmayın,
Mahşer gününde yarın:

Gel keyfim gel, geçecek, Sıratı kadın, erkek,
Sırtında kurbanlarını!

İri, semiz koç seçin, rahatça aşmak için
Kıldan ince köprüyü!

Boşalsın da cebiniz, incinmesin dibiniz:
Kabaca olsun tüyü!

İçerlemiş galiba buna Muhallif Baba,
Sinyal vermiş millete:

Ete de zam var, ama.. Ümit kesin refahtan..
Çare yok bundan öte!

NECDET
RÜSTÜ
EFE

Sağcı kızmış bir ara: Neyle geçeriz sonra
Üzerinden Sırat'ın?

Solcunun çıkmış sesi: Keselim en iyisi
Boynunu şu kır atın!

Biri demiş: Sus ulan.. Bizimdir o küheylân!
Dilini soksun arı!

Ben o atın ismiyle, tırıs glden resmiyle
Kazandım iktidarı!

Yoksul şapa oturmuş: Hemen bir bıçak vurmuş.
Olmuş ucuzluk kurban!

Esnaf sevinmiş: Yaşşaaa!... Millet dönecek kuşa
Geçmeden fazla zaman!

Kurbandan vazgeçerdi, başka adak seçerdi
Sağ olsaydı İbrahim!

Mide boş, cepler delik.. Zam tüy dikmiş üstelik...
Peki, bayram yapan kim?

Sermaye: Bir.. Kazanç: On.. Milyon yağıyor milyon
Tüccara, bin bereket.

Zıyafetler yemekli.. Tırıl memur, emekli.
Oooh, ne âlâ memleket!

Yok, yok.. Bu benim düşüm.. Evet, rüya görmüşüm..
Dünya cennet, ne mutlu!

Bolluk nereye baksam... Hoşça geçsin bu bayram,
Olsun cümleye kutlu!

anKara

MEKTUBU

Nimet Arzik

Bitti bütçel!

Bitti, şükür bitti de, milletvekillerinin çoğu Meclise devamdan kurtuldular, partileri de onları, ha çağrısıyla, ha telefonla, ha radyoyla toplamaktan kurtuldu... Oh, oh, yeni ve âhenkli mâli seneye giriyoruz... Finali, gözümle gördüm.

Başkanlık kürsüsünde, büyük gerginlikleri gülümseten Ahmet Bilgin oturuyordu. Onun altında da Aydın Yalçın söz ediyordu, talebe talebe... Basın locasından da öz be öz eşi güzel gözlü, dinamik Nilüfer Yalçın da sözlerini not ediyordu, müteval bir zümürün yeşillikler sağtığı öz be öz eliyle... Ben de yerçeğizimden, nice aydın âileler barındırıyor şu memleket diye kabarıyordum Akbaba... Düşün, iç açıcı manzarayı: Sen Akbaba, kürsüde cak da cak konuşacaksın, eşin de, sözlerini not edecek, bir katre su kaybetmek istemezcesine, suyun son derece değerli olduğu bir bölgede...

Bakanlar, tam ve tüm, oturuyorlardı, kendilerine Meclisin çaprazlama ayırdığı yerde. Salonda, şair Atilla (milletvekilidir de), Metro Goldwin Mayer filmlerinin reklâm arslanına taş çıkartırcasına esniyordu. İsmet İnönü, ciddi ve devamlı, öndeki âletin aktarmıyla Aydın Yalçın'ın tek ve tüklemelerini (çok tökezliyor), herkesten fazla dinliyordu. Seçkin konuklar balkonunda hârelî hanımlar, pantolonlu kız bebeler, «cevapsız» yüzler arz ediyorlardı. Rastgele konuklar balkonunda da, başörtüler genelerine sımsıkı düğümlü sıralanıyordu...

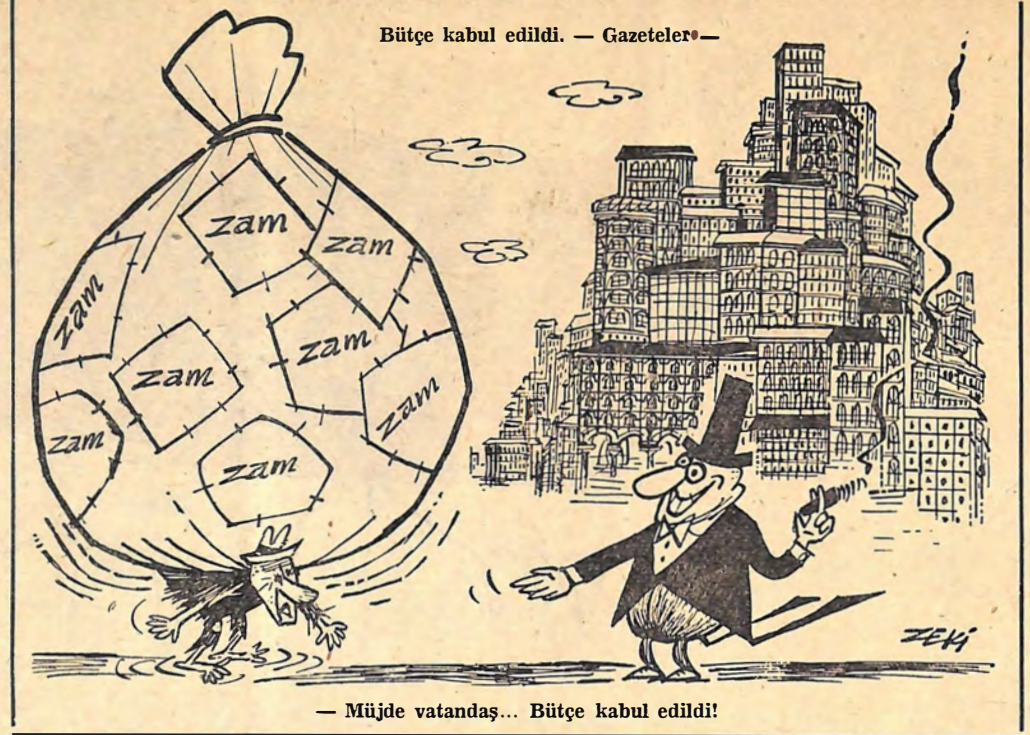
Aydın Yalçın kafamı şaşırtıyordu bir takım sözleriyle. Tepeden inenler ve tabandan çıkanlar diye karışmış dünyayı ikiye karıştırıyordu... Ve A.P. sinesine geçen güçten bastığı bu genç oratörü «Ha bizden bak ne kırmış, ha bizden profesör de çıkmış, ha yalnız sizden mi sadece âlim çıkar» havasıyla arada bir tasvip ediyordu...

Spor elbiseler içinde, Van milletvekili Kınayaz Kartal, yanındakine: — «Ha gözünü seveyim Aydın Yalçın!» dedi...

Bütçe, sonradan da, Demirel'in işaretiyeceği gibi, bir bütçe tartışması olmamıştı, bir açık oturum olmuştu, gergin, hırçın, agramı kabarmış... Partiler «défoulement» ihtiyaçlarını tatmin etmişlerdi bol bol...

Ve Başbakan

Müessesenin değil, kişinin bunca etkili olduğu diyarda, ben kişiye bakarım. Uzun zamandan beri Başbakanın bir publik konuşmasını dinlememişim. Üç buçuk saat süren bir

maraton-konuşması yaptı gene... Yani sıhatça çok dayanıklı... Bu puan önemli...

Ondan sonra efendiim... Rahattı... Vakit kendisininmişcesine (E... Kendisinin zaten şimdilik) harcıyordu. Kelimeleri istediği kadar aralıklı söylüyor. Kendine istediği kadar düşünce payı bırakıyordu. Bir yerleşmişlik vardı halinde tavrında. Bir tek eski mahcupiyetinden kalma işaret, o ağır ağır kürsüye götüren basamakları çıkarken, birdenbire kanatlar takınıncasına son üç basamağı karar dışı bir hafiflikle çıkmasıydı.

Sözleri?... Burada analizleyecek değilim Akbaba... Yalnız vokabülerimize «sübvans» kelimesini ekledi. Herkes bir şey ekliyor, niye o eklemesin?... Bir de, Fransızların «Logique macaronique» dedikleri, düşünce silsilelendirmesine azıcık sıkça başvurdu.

Baktım, seçmek icabetse kimi seçerim diye... Mademki bizde her şey ekip meselesi, doktrin meselesi değil, kimi seçerdim, Başbakanı mı. «Onlar» ı mı diye kendi kendimi sigaya çektim Akbaba... Sen hiç çektin mi?... Hiçbirini amma, gene ille de ille bir tercih yapmak icabetse... İle icabetse... Başbakanı seçerdim Akbaba! Evet!

Baktım yahu, dünyaya birlik, dirlik, sevgi getirecez diye hırçın, hırçın çırganların çığırtılarından!

Çağlayangil, bir gün bir toplantıda çok şirin bir gerçeği anlatmıştı.

Hani meşhur sözlük var ya, Şemsettin Sâmî'nin sözlüğü, onun ilk baskılarından birinde bir kelimenin karşılığı varmış, bizde bazen iltifat yerine bile kullanılan bir kelimenin... Karşılığı şöyle verilmişmiş: Yakınını başkalarına peşkeş çekmek için araya giren alçak!...

Çağlayangil gülüyordu ve diyordu ki: — «Lügat tasvir ve tasvir eder, lügat kızmaz...»

Benim bildiğim, hani şu «Marksist... Marksizm... Mark...» diye eyleyip geveleyip, devokuşu yaparak kovaladıkları şey var ya... E, o bir bilimdir, o bir doktrindir. Doktrin kızmaz, doktrin yolu çizmez. E koskoca Şemsettin Sâmî'nin sözlüğü bile kıpkızıl kızdıktan sonra, bizim Marks amcanın sırtına tırmanmış beyabencilikler neden kızgınlık saçmasın...

Kürsüde, Başbakan konuşuyordu tane tane... Ben vokabülerimize eklediği kelimelere bile göz yummağa hazırdım o anda. Ve düşünüyordum, elimi vicdanıma koymak için, vicdanımı arayarak: Be yahu, bre yahu... Bu adam hakkında neler yazmamıştık, neler söylememiştik «Tolerans efem, tolerans... Fikirrrr hürriyet» diye feryat ede ede... Yüzde birini o «fikir hürriyetçilerinin» hakkında yazsan, ananı babanı mezardan çıkarp hakkından gelirlerdi ve bütün sülâlenin!...

Bütçenin bitiriminde de öyle düşünceler geziniyordu kafamda.

"Un grup,"

Sözime n'olur inanın. Elimde broşürler, davetiyeler, deplanlar, plianlar, göz gezdiriyorum: Kâğıt kaymak gibi. Baskı neffs. Gelgelelim içlerindeki orijinalliklere: Bir resim, gurup vakti. Güneş, pek muhteşem batıyor. Altındaki yazı Fransız dilinde: «Un grup à İstanbul...»

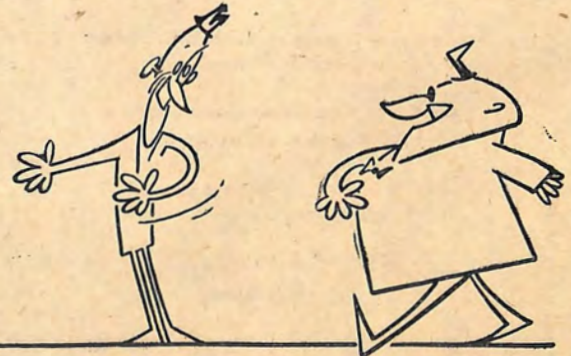
Fantezi bu, klm ne karışır... Gurup kelimesinin Fransızcası grup olarak münasip görülmüş. Eh, mademki münasip görülmüş, akar sular durur. Yalnız merakım şu: Güneş gören günahsız yabancı ve güneşin altını okuyan, ne şekilde yorumlar ki bu «grup» u?...

Gene göz gezdirmeye devam ediyorum: Bilmem hangi kazıda el yazısıyla yazılmış kitaplar bulunmuşmuş... Bu el yazısının Fransızcada bir kelimesi vardır: Manuscrit... Türkçede de kullanılır, manüskri diye, benim bildiğim... O kelime bir suç mu işlemiş, ne, resmî çevirilerde hiç mi hiç kullanılmaz da yerine «écrit à la main, écrit à la main» denilir ki?...

Küçükkken bir tekerleme vardı: «J'a avalé l'égypte et c'est resté dans mon Bosphore» diye, propagandamızın resmî lisansı işte o alacalı bulacalı tekerleme lisansı...

«Un grup à İstanbul... Hey batan güneşler ne dersiniz?...»

Nimet ARZIK

Vatandaş — Haydi, haydi... Öp babamın elini!...

Pazartesi

Kadınlar kükreyince
Kabadayı Ayşe, kabadayı
arkadaşı Sevda'yı vurmuş!
Pantolon, kasket, çizme fa-
lan derken, kabadayılık da ka-
dınlarımızın oldu!

Sonra mı?... Sonrasını gelin
hep birlikte yine gazetelerden
okuyalım: Karısından korkan
Asayiş Şubesi Müdürünü, Ad-
liyede polisler korudu!

Salı

Âdem babalar!

Gazeteler, iri iri manşetler
çekmiş: «Samsun vapuru, 100
âdem baba getirdi!»

Hoppalaaa... Kambur üstü-
ne kambur diye buna derler
işte! Şeker bayramıydı, hükü-
met zamydı derken, bir de
mübarek Kurban Bayramının
gelmesi, milletin yarısını Hav-
va Ana'ya, yarısını Âdem Ba-
ba'ya benzeceği kadar ben-
zettii! Sanki memlekette kılığı
varmış gibi getirilen 100 â-
dem babayı ne yapacağız?...
Bu kadar çıplığa Turizm büt-
çeşi yetmez!

Çarşamba

Politikasız lider

Zamlar konusunda fikrini
soran gazetecilere Bölükbaşı,
«Zamlar hakkında konuşur-
sam, politika yapmış olurum»
 demiş.

İyice anladınız değil mi?
Bölükbaşı zamlar hakkında
konuşursa, politika yapmış o-
lur!

Pekii, politika yapmayan
politikacı bir Bölükbaşı'ndan
ne olur?

Bilmeyecek ne var? Çok çok
da bir M.P. lideri olur!

Perşembe

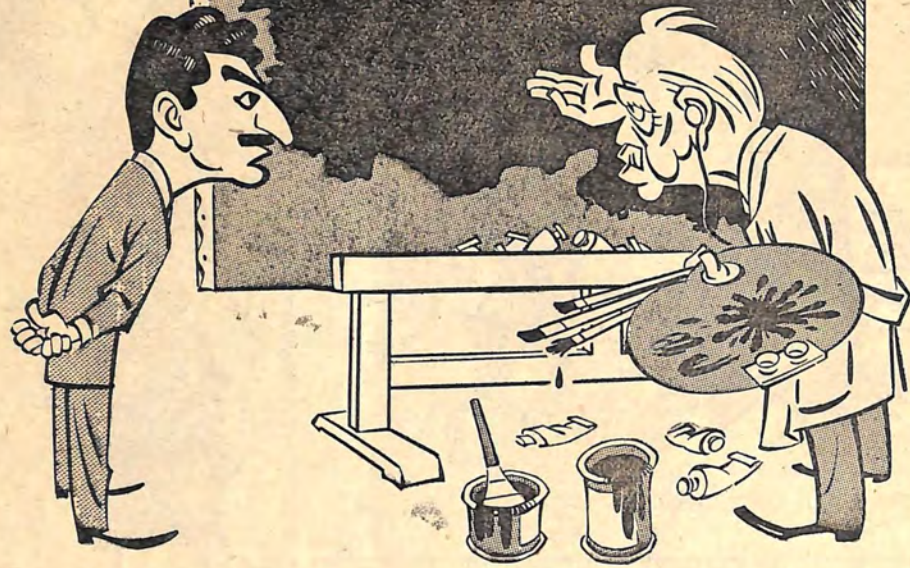
Bana sor

Kayseri C.H.P.'lileri, orta-
nın solunun ne olduğunu Fey-
zioğlu'na sormuşlar. Ecevit'in
de bulunduğu toplantıda...

Bu bize bir fıkrayı hatırlat-
tı. Sessiz, sâkin, zavallı bir a-
damın, aksı mı aksı, huysuz
mu huysuz bir karısı varmış.
Yıllardır kocasına etmediği
kötülüğü bırakmayan bu ka-
dın, günün birinde hastalanıp
ölür. Cenaze namazı kılndık-
tan sonra hoca cemaate dö-
nüp:

— Ey cemaat, şu hatunu sa-
sıl bilirsiniz? diye sorunca,
canı burnuna gelen adam ken-
dini tutamayıp, hocaya:

— Bre adam, der, cemaat
ne bilsin? Rahmetlinin ne mal
olduğunu sen bana sorma-
na!...

— Adını ne koyacaksınız Paşam?

— Yarın!

Ortanın solunu, bu tutuma
karşı olan Feyzioğlu ne bil-
sin? Sayın Kayseri'li vatan-
daş, sen onu Ecevit'e sor!

Cuma

Beterin beteri

Habere bakınız: «Temizlik
işçilerinin grevi yüzünden,
Bandırma çöplüğe döndü!»

Pekiiyy, ya bizim İstanbul'u
kim çöplüğe döndürdü?.. Şeh-
rimizde temizlik işçilerinin
grevi de yok!

Cumartesi

Resmi geçit

«Geçit» teklifi altıncı defa

Belediye Meclisine getirilmiş.

Eee, bir teklif durmadan gel-
lip geçerse artık buna, «geçit»
değil «resm-i geçit» demeli!

Pazar

Tam alışırken!

Bilirsiniz belki... Ama tam
günüdür, bir daha anlatayım:
Nasreddin Hoca, bakmış, e-
şeginin yem masrafı çok... Şu-
nu bir avuç eksik vereyim,
demiş...

Ve başlamış önüne koydu-
ğu yemden her seferinde birer
avuç almaya...

Böylece beş altı gün geçmiş
aradan. Eşekte değişiklik

yok... Hoca, gayet memnun,
kendi kendine: «Birer avuç
daha keseyim» demiş...

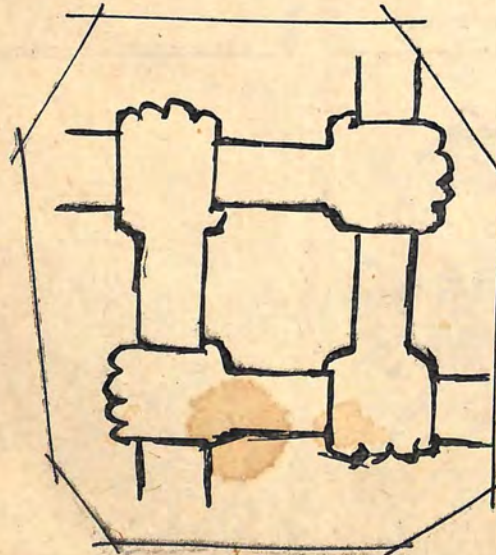
Ve yine başlamış, hayvanca-
ğının yeminden ikiyeşer avuç al-
maya...

Bu sefer de değişiklik görme-
yince, kesintiye devam etmiş:
Üç avuç, dört avuç, beş avuç...

Nihayet bir sabah alura gi-
rince, bir de ne görsün?... E-
şek ölmüş!

Son derece mahzun, ellerini
dizlerine vura vura feryada
başlamış Hoca:

— Eyvaaaah, tam açlığa alış-
ırken ömrü vefa etmedi!

Elele...

Kolkola!...

Yazısız

Zaman mefhumu

Bay filân'ın aldığı imzasız mektupta şunlar yazılı idi:
«... Karınız yarın X otelinde tam saat sekizde sizi aldatacaktır!»
Bay Filân, gülümsedi. Mektubu yırtarak kâğıt sepetine attı ve kendi kendine mırıldandı:
— İmkânsız bu... Karımın tam saatinde bir yere gittiği vâki değildir!

Tavsiye

Bay S. o gün çok yorulmuştu. Hem biraz dinlenmek, hem de karınını doyurmak üzere bir lokantaya girdi. Garsonun, önüne uzattığı listeyi eliyle iterek:

— Yemek seçmesini sana bırakıyorum, dedi. Şöyle güzel bir şeyler getir bana.

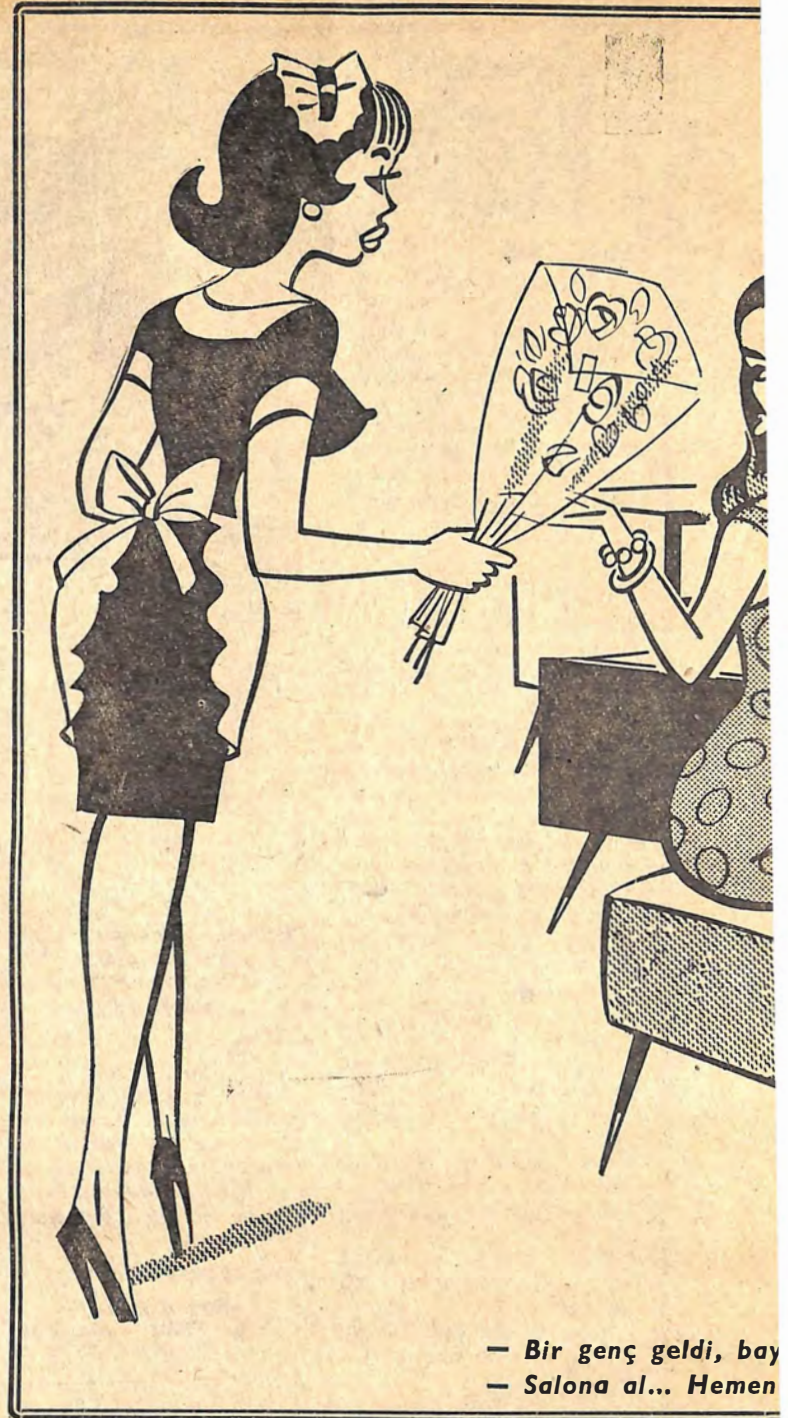
Garsonun getirdiği yemeklerden memnun olan bay S. giderken eline dolgun bir bahşiş sıkıştırmayı ihmal etmedi. Bay S.'yi kapıya kadar uğurlayan garson, yavaşça:

— Beyefendi, dedi, okur-yazar olmayan arkadaşlarınız varsa, hepsine beni tavsiye etmeyi unutmayınız!

Ziyafet

Palavracı, arkadaşına anlatıyordu:

— Dün gece dört başı mâmur şabane bir ziyafette idim.
— Ne ziyafeti bu?
— Bir baba ile oğulun doğum günü ziyafeti... İki de aynı günde, aynı saatte doğmuşlar...
— Sen bunlar için ikiz diyeceksin ama, ben yutmam artık!

— Bir genç geldi, bay
— Salona al... Hemen

Aşk ve kadın

Aşk, ateş gibidir: Gizli kaldıkça çok dayanır.

Hayatta her şey gibi, aşk da istirahatate muhtaçtır.

Aşkın ilk öpücüğü, sonraki öpücükleri tatsız bırakır.

Birçok kadınların ciddiliği, hoşlanmadıkları erkeklerle karşıdır.

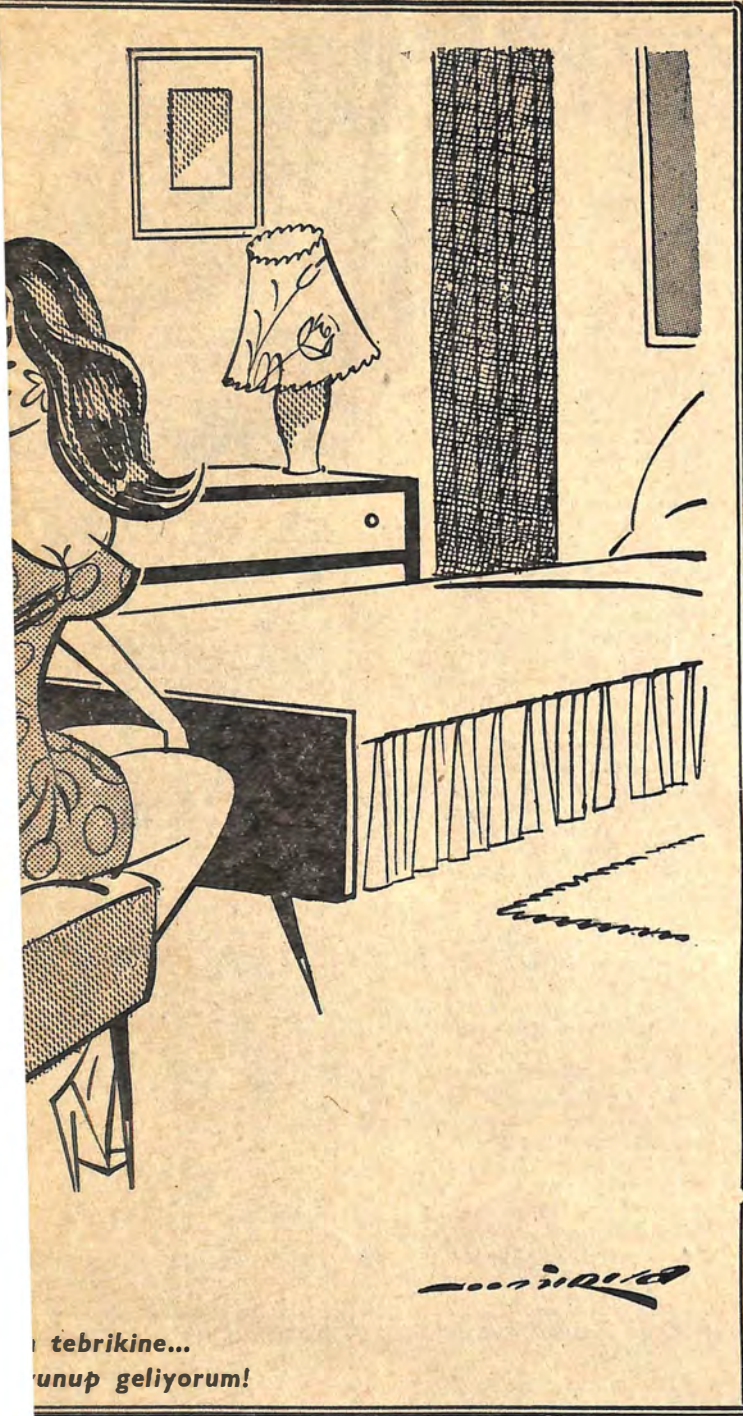
Aşk insanı en şüpheli şeylere inandırır.

Bir kadın, aşık oldu mu, aşkı bütün hayatınca sürer. Yalnız dalına aynı erkekle kalmak şartıyla.

Aşk sanatında bir hamal, üç krala bedeldir.

— Gelin buraya be!... Almıyor

tebrikine...
unup geliyorum!

Kurban!

Nesine bakarlar!

Bir gazeteci; tanınmış bir aktrise, bir prensese ve maceraları dil-
lere destan olan bir film yıldızına sordu:

— Bir kadınla karşılaştığınız vakit önce nesine bakarsınız?

Aktrist: «Konuşmasına..» Prenses: «Ellerine..» Film yıldızı da: «Ko-
casına bakarım...» cevabını verdi.

Fırsatçı!

Bir otomobil kazasından sonra yaralanan hususi otomobil sahibini
en yakın hastaneye naklettiler. Olaydan bir saat sonra temiz kıyafetli
genç bir adam başhemşireye müracaat eder:

— Otomobili kazaya uğrayan adamı görebilir miyim?

Hemşire dudak büktü:

— Pek zannetmiyorum, çünkü kazaya uğrayan zat henüz kendine
gelmiş değildir.

— Ben de onun için geldim zaten, kendilerine yeni bir araba sat-
mak istiyorum da...

Mahkemede

Yargıç, suçluya:

— Gece girdiğin evde karnını doyurmuş ve orada sızmışsın...

— Evet yargıç bey, çok açtım, yatacak yerim de yoktu. Mecbur ol-
dum...

— Peki, şimdi ben de seni, on dört ay yatacağın ve karnını doyu-
racağın bir yere göndereceğim...

Aşk ve kadın

Baştan çıkmış bir kadın eğer
güzelse herkes onu diliyle suçlar,
kalbiyle affeder.

Günahını saklayan kadın, he-
nüz pişman olmamış demektir.

Aşka kuvvet veren insanların
zaa ıdır.

Aşta bahtiyar olmak arzusu,
ekseriya mutluluğa mânîdir.

Kadınlar intikam alamayınca,
çocuklar gibi yaparlar: Ağlarlar!

Meşru olmaktan başka kusuru
olmayan karısını bırakıp da gay-
ri meşru olmaktan başka mezi-
yetli bulunmayan bir kadınla ya-
şamayı tercih eden nice kadın-
lar vardır!

... Zorla güzellik olmaz!

**Reklâmınızı
Gazete ve dergilerle
Değerlendirin**

BASIN İLÂN KURUMU

**Yurt içi ve
Yurt dışı
Reklâmlarınız için
hizmetinizdedir.**

GENEL MÜDÜRLÜK :

**Cağaloğlu, Türkocaşı
Caddesi No. : 1
İstanbul.**

Telefon : 27 66 00 - 27 66 01

**Telgraf adresi :
BASINKURUMU**

Basın : 11697 — 42)

OY BİRLİĞİ İLE...

ALKIŞLAR arasında kürsüye gelen perişan görünümlü adam:
— Değerli arkadaşlarım, diye söze başladı. Firari mahkûmlar adına günlük oturumumuzu açarken hepinizi sevgiyle selâmlar, huzurunuzda hürmetle eğilirim.

Oturanlardan bazıları:
— Uzatma, uzatma, diye bağırıyorlar. Hiç birimizde masal dinleyecek hâl kalmadı. Esasa gel!

— Sabırsızlığınızın sebebini anlıyorum, diye devam etti kürsüdeki. Onun için lâfi uzatmadan konuya girmek istiyorum. Bir önceki oturumumuzun özetini çıkarmakta fayda vardır sanıyorum. Arkadaşlar, dün bir arkadaşımız tarafından teklif edilen kalp ikibuçukluk basıp, piyasaya sürme meselesini teknik komitemiz incelemiş, demire yapılan son zamların diğer madenleri de etkileyeceği sonucuna varmıştır. Günümüzde, sahte bir ikibuçuk lira yapmanın, dört yüz seksen kuruş masrafı olduğu ilmen ortaya çıkmıştır. Bunun üzerine kâr hakkımızı da koyarsak, beş yüz elli kuruş geçer ki, devletin resmî parası ile rekabete giremeyiz kanısındayım.

Ön sıradakilerden biri, oturduğu yerden seslendi:

— Firardaki vatandaşlarımızın ne ile geçineceğini düşünmeden madenlere zam yapan hükûmetin, tarafımızdan derhal protesto edilmesini teklif ediyorum!

— Protesto meselesini sonraya bırakalım arkadaşlar, diye seslendi bir başkası. Önce, yapacak bir iş bulup, aklıktan kurtulmaya bakalım!

Bu sonuncusu, oy birliği ile kabul edildi. Vakit kaybetmeden kârlı bir iş tutup, bu perişanlıktan kurtulmaları gerekiyordu.

Delegelerden biri:
— Maliyet fiyatlarının yüksekliliğinden dolayı yapımından vazgeçilen madenî para yerine, kâğıt para basılmasını teklif ediyorum, dedi.

Hemen ayak üstü toplanan teknik komite, onbeş dakikalık bir çalışmadan sonra raporunu verdi: Astarı, yüzünden pahalya mal oluyor du!

— Yahu, alt ucu bir kâğıt parçası... Nasıl astarı yüzünden pahalya mal oluyormuş? diye bağırıp tepinen delegeleri, oturma başkanlık eden ünlü kalpazan güçlükle susturduktan sonra, teknik imkânsızlıkları bir bir açıkladı. Bir kere bu iş için gerekli kâğıdı, yurt içinde bulmak, mümkün değil! Mutlak Batı ülkelerinden ithali gerekiyordu! Sonra bir baskı derdi vardı ki, bizdeki mi adı dolmuş matbaa makineleri ile basmak, piyasada satılan boyalarla sahici paraların rengini tutturmak imkânsızdı!

Birkaç kişi:

— Bu işte de hayır yok, diye bağırıyor. Başka kazanç yolları arayalım!

Başkan, çaresizlikle ellerini oğuşturarak:

— Kıymetli fikirlerinizi bekliyorum arkadaşlar, dedi. Sizler düşüncelerinizi söyleyin, bendeniz teknik arkadaşlarımla birlikte yapacağımız işin kâr derecesini inceleyeyim.

Söz isteyen biri:

— Kalpazanlık gibi büyük sermaye isteyen işlere boşverelim beyler, dedi. Bir yandan Allahın, bir yandan kanunların sillesini yemiş biz firariler, küçük esnaf sayılırız. Bu sebeple boşuna vakit kaybetmeden sermayesi az, kazancı çok olan bir takım kaynaklar bulmaya kendimizi zorlayalım.

Hemen yanındaki ayağa fırladı:

— Arkadaşımın görüşüne ben de katılıyorum beyler... Kalpazanlık, bu memlekette tarihe karışmıştır artık! Büyük sermaye işi olmuştur. Bunu böylece bilelim, geliniz nişastadan sahte ilâç imâl edelim!

Sahte ilâç yapma teklifine kims?

— Bir de, margarinden tereyağı

— İlâç sahtekârlarından İstanbul

caddelerinin geçilmez hale geldiğini bilen bu arkadaşımızın, bizleri bu gibi kirli işlere sürükleyecek teklifini protesto eder, azılı firarîlerin ahlâk yasasına uymayan tutumundan dolayı, haysiyet divanına verilmesini dilerim! dedi.

Bu konuşma, birdenbire ortalığı karıştırdı. Tekmeler, yumruklar, yuh çekmeler arasında canını güçlükle kürsüye atan bir delegenin konuşmaya başlaması, sinirleri biraz yatıştırdı gibi oldu:

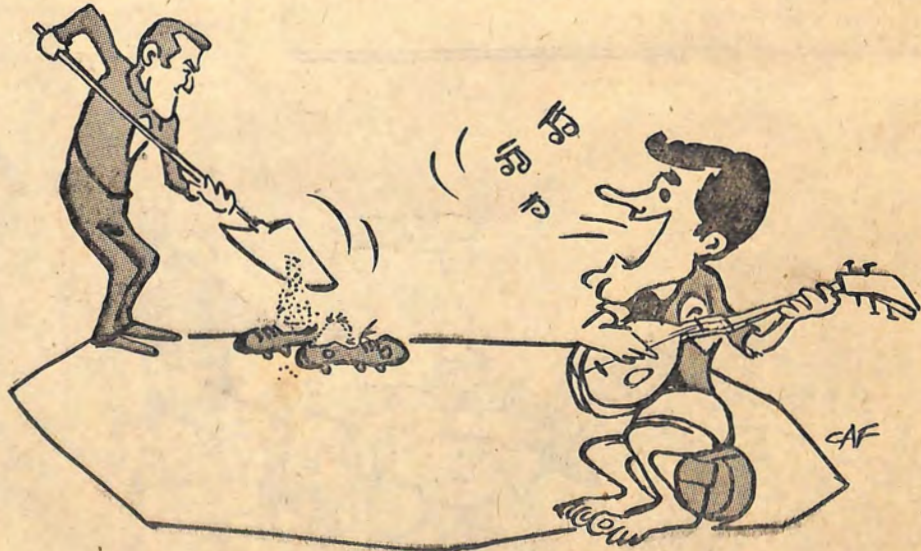
— Rica ederim gürültüyü kesiniz arkadaşlar, dedi kürsüdeki. Birbirimizi yemeye kalkmamız, sadece polis işine yarar! Huzuruza ben de bir teklifle geliyorum: Kaçakçılığa ne buyrulur?

Salonda bir kahkaha yükseldi. O-turduğu yerden bağırarak:

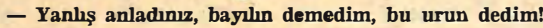
— Ohoo, dedi, ülkemizde kaçakçılık öylesine ilerledi, kaçak eşya öyle yerlere girdi ki, kimin kaçakçı kimin kaçak eşya alıcısı olduğu belli değil! Sigaradan, çaya; çakmak-tan, biblolar kadar vatandaşın kullandığı ne varsa, hepsi kaçak! Kaçak eşya toplamak için taa Avrupa'lara kadar gitmeye değmez. İthal kotalarında bulunmayan neyi ararsan, cadde kenarlarında çakmak, tükenmez kalem satan işportacılar da bulursun. Bunu geç, başka fikrin var mı?

— Bir de, margarinden tereyağı yapsak diyoruz...

Gündüz Kılıç meşhur Metin'i kadro dışı bıraktı.. — Gazeteler —

Metin — Kundurama kum dolduuuu!..

Vedat SAYGEL

— E, insaf et karıcığım, Kurban Bayramında da mı kesilme sin artık!

Yusuf Ziya ORTAC

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantev.org>

Milletler Gülüyor

Fark

Mösyö Dupont arabasıyla hızlı, çok hızlı gidiyordu. Tabii bir ara dikkati dağıldı ve bir kaza yaptı. Kendine geldiğinde bir yataktaydı. Başucunda ise bir adam duruyordu. Mösyö Dupont sordu:

— Neredeyim ben?..
— Otuz dördüncü kısımda!
Yaralı bir müddet düşündü ta-
şındı, neden sonra tekrar sordu:
— Hastanenin mi, yoksa hapi-
sanenin mi?

Fazla

Yeni evliler, evlerine gelmişler-
di. Kadın mantosunu çıkarırken
mırıldandı:

— Utanıyorum!
Erkek bu lâftan pek keyiflen-
di. Genç karısını öperken, öteki
mırıldanmağa devam etti:
— Utanıyorum! Hem de her se-
ferinde daha fazla!

Kardeş

Toplantıda misafirin biri öteki-
ne sorar:

— Kaç erkek kardeşiniz var?..
— Bir tane! Niçin sordunuz?
— Merakımdan! Dün kızkarde-
şinizle tanıştım, iki erkek karde-
şi olduğunu söyledi de...

— Heey matmazel, burası daire, spor salonu değil!...

Nice

İki arkadaş yolda karşılaşırlar.
Biri:

— Hay Allah! Nerelerdesin ya-
hu? der. Hep seni aradık dur-
duk!

— Nice'e gitmişim azizim!
— Şuna bakın yahu! Ağzının
tadını da nasıl biliyor? Güzel şe-
hir değil mi? Hangi otele indin?
— «Çan» otelinde!..
— Aaa!... Nice'i çok iyi tanı-
rım! Ama orada «Çan» oteli ol-
duğunu bilmiyordum! Dijon'de
Çan oteli vardı!

Öteki bu lâf üzerine dizini döv-
meğe başlar:

— Şimdi anladım, diye inler,
üç hafta plâji bulabilmek için ne
yol teptim, bir bilsen!

Pijama

Çiftçi hastalanmış, gelen dok-
tor acele hastaneye kaldırılıp a-
meliyat edilmesinin gerektiğini
söylemişti. Ambulans iki saat
sonra gelince, hemşire hastanın
öteberisini toplarken karısına da
akıl veriyordu. Bir aralık sordu:
— Her halde pijaması vardır?
— Vallahi ne desem yalan olur!
dedi karısı. Bütün şikâyeti kar-
nının ağrısı...

NOHUTLU ROSTO

CUMA o akşam bürodan eve geldiğinde çok heyecanlıydı:
— Sana büyük bir haberim var sevgilim! dedi karısına,
mösyö Bagasse'ı yarın akşam bize yemeğe çağırdım...

— Şefin, değil mi?
— Evet. Bu ay sonunda zam bekliyoruz. Eh, bunun için de
bir şeyler yapmam lâzım! Anlıyorsun ya sevgilim!
— Anladım! Ama patronuna yumurta ikram etmek istemez-
sin her halde?

— Tabii! Meselâ güzel bir rosto ha?..
— Rosto mu dedin? Rosto ha? Beni güldürme Allah'ınsın!
Yarının salı, bütün kasapların kapalı olduğunu hiç düşünmedin
mi?

— Hayır!
— Tabii, bir saçmalık yaparken düşünmek âdetin değildir.
Halletmek hep bana düşer!...

Karı koca iki saat müddetle kafalarını çalştırdılar, bu dâ-
vete uygun bir yemek bulabilmek için...

Sonunda sebze çorbası ve nohutta karar kıldılar. Arkadan
bol salata, peynir, meyva gelecekti... Numa'nın aptallığı yüzün-
den sofrada et olmayacaktı...

Hiç patron yemeğe davet edilir de et verilmez miydi? İşte
bunu halletmek lâzımdı!

— Bir fikrim var! dedi Numa. Önce ufak tefekle içkisini
alır, sonra mösyö Bagasse'a yiyecekleri birer birer sayarız. No-
hutlu rostoyu, çorbayı söyleriz... Sen mutfağa gidersin ve bir
tabağı gürültülü olacak şekilde düşürürsün. Sonra içeri gelir,

özür dileyerek rostoyu yere düşürdüğünü, ancak nohutları yi-
yebileceğimizi söylersin... Tabii, bunun üzerine Bagasse nohut-
ları bir güzel mideye indirir.

— Ben mi tabak kıracağım? Katiyen olmaz! Patronunun ben-
den «sakar kadın» diye bahsetmesini istemem. Sen mutfağa gi-
der ve tabağı kırarsın.

Numa boşuna ısrar etti...

Salı günü, arkasından gecesi geldi. Mösyö Bagasse da çi-
çekle geldi ve bunu evin hanımına iltifat ederek verdi. O da kı-
rarak teşekkür etti. Madam Numa aperitifi hazırlayıp mutfa-
ğa gitti.

Numa karısına sordu:

— Bu akşam bize neler hazırladın bakalım?..
— Oh, ufak şeyler... Mösyö Bagasse kusura bakmazlar her
halde... Sebze çorbası, nohutlu rosto, salata, peynir ve meyva!..
— Daha ne olsun?... dedi Bagasse ağzı sulanarak...
Sonra masaya oturuldu. Nefis çorba içildi. Kimse kıpırda-
mıyordu...

— Sevgilim dedi Numa. Rostoyu getirsen artık...

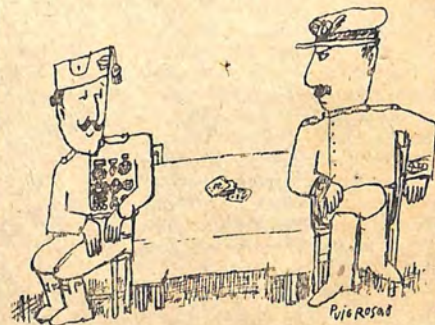
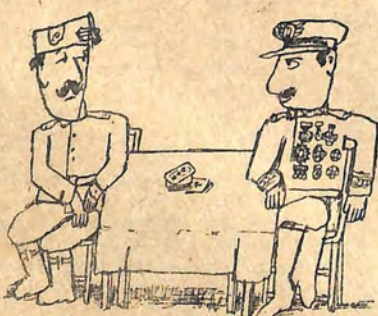
Fakat madam Numa'da yaş tahtaya bacak göz yoktu:

— Sen getirsen daha iyi olacak dedi Numa. Dilimleri iyi
kesersin de...

Numa kalktı, büyük rolü oynamak üzere mutfağa gitti ve
beklenen gürültü koptu...

Madam Numa, oyunu devam ettirdi:

— Sevgilim, yoksa rostoyu mu düşürdün?..
— Hayır! Nohutun tabağı düşürdüm!...

Yazısız

it Adası

ROMAN
MUZAFFER İZGÜ

— 10 —

Gözümün önüne İsa'yla, Fidan geliyordu. Fidan, ne güzeldi, ne de çirkin. İriydi her tarafı. İri kalçası, iri bacakları, iri göğüslerine rağmen milyon çocuğumsu bir yüze sahipti. Sabahın ortadan kaybolduklarına göre, demek ki geceden kaçmışlardı. Çok iyi biliyordum, nereye gittiklerini. Şimdi, yarık kayadaki mağaranın içindeydiler. Sıkı, sınıksı sarılmışlardı birbirlerine. Bu ikinci geceleriydi. Mutlaka yarın sabah erkenden gelirlerdi, kimse uyanmadan önce...

Çaylar içildikten sonra, babam: — Sabaha bi çocuk gönder de baksın bize Memed ağa, dedi.

Onlar gittikten sonra, babam hemen plân işine girişmişti. İsa'ya o da hazırlıyordu.

— Eşşegi dışarı attık mı tamam... Bi güzel yıkasınlar, temizlesinler ahır, alâsından oda olur... diyordu.

Sabaha karşı kapımız çalındı. O sat anlamıştım gelenlerin kimler olduğunu. Musa, gitti kapıyı açtı:

— Ağamış gelen, dedi.

Babam, yattığı yerden sordu:

— Yanında Fidan var mı?

— Yok...

— Ne?...

— Yok...

Babam, telâşla kalktı yerinden, İsa'ya:

— Ulan heç mi babanıza çekmediniz? diye bağırdı. Salıverdin mi yoksa avradını?

— Yok, dedi İsa. O yarık kaya'da.

— Lan deli, lan gafasız, heç bi gecelik avrat mağra kovuklarında bırakılır mı lan?

— Tek başına değil ki, yanında ağası var. Sabaha karşı Reşit bizi mağrada buldu.

— Eee?

— Sen get, bi havayı kokla dedi. Sona gel, Fidan'ı götür.

— Hay ulan Allah senin belânı versin. Heç hazır avrat, gardaşına bırakılır mı lan? Şeyl ettiniz mi bari?

— Neyi?

— Neyi olacak lan? Avrat ettin mi kendine?

— Ettim...

Babamın ağız kulaklarına vardı: — Eyi eyi, çabuk gedin alın getirin gelini, dedi.

— Ben de geleyim mi İsa? diye sordum.

— Gel ağam, dedi.

Yola düştük. Yolda, babamın kendilerine ahır vereceğini, silip süpürülürse, ahırın çok güzel bir oda olacağını söyledim. İsa'nın keyfine diyecek yoktu.

Bizim köy çocukları ancak evlendikleri zaman kadın yüzü gördükleri için, bir tuhaf olurlardı ilk evlendikleri zamanlar. Adım atışları, gülüşleri, konuşuşları, her şeyleri değişirdi.

— Vallah Mehdi ağam, sende heç akıl yok!...

— Niye?

— Bi datlı, bi datlı ki, deme getsin. Heç bi şeye benzemiyor avrat. Bal desem, daha başka, yağ desem

16

daha başka, gün bekmezi desem, daha başka... Öyle datlı bi şey işde...

Biraz dürtsem, gece neler yaptıklarını bile anlatacaktı. O kadar heyecanlıydı İsa. Güllüyor, şarkı söylüyor, uçuyordu...

— Evlen be ağam, evlen be!... Sana da bi tane bulak.

— Sırası var İsa, sırası...

— Heç bu işin sırası olur mu be ağam?

Yarık Kaya'ya bir buçuk saat sonra vardık. Mağaranın ağzında Fidan'ın âbisi oturuyordu. Varınca:

— Hoşgeldiniz, dedi.

— Hadi, Fidan'ı götürelim, dedim.

— Güneş çıktı ya...

— Bu gece de mi kalsınlar mağrada?

— N'apsak ki, diye boynunu bük-tü.

İçerden Fidan da çıkıp gelmişti. Ne de olsa İsa'nın büyüğüydüm, elimi öptü:

— Bir yastıkta kocayın Fidan, dedim.

Başladık dördümüz dört yandan çareler aramağa. Bu gün işiğında köye nasıl girecektik? En sonunda Fidan'ın âbisi buldu çareyi:

— Benim şalvarımla, ceketiml Fidan'a geydirelim, saçını da şapkının altında toplayalım...

Bu fikir hepimizin aklına yattı. Fidan'ın üzerine âbisinin elbiselerini giydirdik. Kahkahalarla güllüyorduk. En çok gülen de Fidan'dı:

— Ağama benzedim mi? diye soruyordu.

— Benim elbiseleri hemen getirin ha. Sona rezil olur galırım buralarda...

Önden yürüyordum... Ne zaman dönüp arkama baksam, İsa'yla Fidan'ın birbirini tutan elleri çözülüyordu. Bir ara döndüğümde ikisini de göremedim. Neden sonra çalıların arasından çıktılar:

— Fidan su dökecekmiş de ağam...

Tekrar önlerine düştüm. Köye yaklaşıırken:

— İstersen ağam, siz Fidan'la önden gedin, ben sona arkadan gelirim, dedi İsa.

— Olur.

Girdik köyün içine. Tam evimleze girecektik ki, köyün en yaşlı kadınlarından biri:

— Gız Fidan, kaçtın mı gız? dedi. Bu oğlana mı kaçtın?

Başımı eğdim. İhtiyar kadın, elini dürbün gibi yapmış, arkamızdan bakıyor, söylüyor:

— O Mehdi mi, yoğsa İsa mı?... Ah anam bacım, göz de galmadı ki bizde. Artık köyün çocuklarını da tanımaz olduk.

Eve girer girmez, Fidan anamla babamın ellerini öptü. Onlar da Fidan'ı yanaklarından öptüler:

— Eyi geçinin gızım, dediler.

Babam:

— Ne demiye gızı bu gılığa soktunuz?

— Köylü tanımasın diye, dedim. Beş dakika sonra İsa da gelmişti...

Fidan'ın üzerinden çıkardığı elbiseleri ben Yarık Kaya'ya götürüp getirinceye dek, onlar da Postal Med'in elini öpmüşlerdi.

O günden sonra babam üzerime iyice düşmeğe başladı:

— Ulan be, İsa kadar olamadın be. Oğlum, şunun şurasında asger-

liğine ne galdı? Bul bi tane de kaçır... diyordu hep.

Kaçracaktım, ama nasıl?... Nereden bulmalıydım. Kızlar ayağıma gelip de beni kaçır demezlerdi ya... O güne kadar bu işlerle hiç ilgilenmemiştim. Çeşme başında kızları görsem, başımı eğip kaçardım.

Yine de evlenmezdim ama, o ahırdan gelen sesler yok mu? O Fidan'ın cıvı cıvı sesi... İsa, her sabah türkülerle çıkıyordu ahırdan.

— Datlı ağam datlı... Avrat denen şey çok datlı, diyordu.

Karar verdim, evlenecektim. İsa'ya sordum:

— Lan İsa, ne yapmalı lan, nasıl bulmalı bir kız? dedim.

— Değirmene git ağam!...

— Ulan değirmen un mu çıkarıyor, kız mı?

— Un da çıkarır, gız da. Sen başını galdırmadın Arap İmanın kitaplarından. Dünya, o kitaplardan daha başka çeşit ağam, daha başka çeşit. Senin kitapların avradın bu kadar datlı olduğunu yazar mı? Yoo, nerden yazsın. Senin kitabın ancak günahları yazar.

— Günaha giriyorsun.

— Yalan mı ağam, yalan mı?

Doğru. Yalan değildi İsa'nın dedikleri. Benim okuduğum kitapların hepsi, zevkin ucuna bir günah takmıştı. Zevkle günah kardeşti sanki bu kitaplarda...

— Bundan sona unu öğütmeye sen get ağam. Her gedışde yarım çuval götür ki, değirmenli yol edesin. Orda öyle kızlar var. Allahıma dinime, yağlı bekmez gibi. Ama Fidan başka ha!... Fidan çok datlı... Avratların zaten cümlesi datlıdır...

Karısına seslendi:

— Gız, benim çıkını hazırladın mı?

Fidan içerden seslendi:

— Hazır. Ben de geliyorum seninle tarlaya...

— Tarla da bi kolaylaşıyor ağam, yanında avrat olunca, deme getsin. İki gazma tarlaya, biz gazma avrada. Vaktin nasıl geçtiğini bilmiyon. Ama sen anlamazsın tarladan bağdan... Sen kitap bilin, Allah bilin, peygamber bilin...

Çıkıp gittiler...

Çok geçmedi, bir gün babama:

— Değirmene ben gideceğim, dedim. Babamın ağız kulaklarına vardı:

— Ha şöyle Mehdi, adam olmaya başladın. Oğlum, bi insan hemen onbeşinden sona evlenmeli ki, suyu tükeninceye kadar onbeş yirmil dene çocuk sahibi olmalı. Yoksa böyle benim gibi yedi denede galın. Hoş gahabat ananda ya!...

Yarım çuval kaynamış buğdayı alarak değirmenin yolunu tuttum. Bizim İsa'nın dediğine göre, un öğütülen yerde iş olmazmış. Esas iş, bulgur yapılan dink kısmındaymış. Dingi çalıştıran Köse Bekir'i çocukluğumdan beri tanırdım. Köse, değirmende yatar kalkardı. Ufakken, anamla buraya her gelişimizde, bu tostoparak adamın tüysüz yüzüne bakar, kadın gibi ince sesini duyar, kendi kendine: (Devamı var)

— Eee, bahar yağmuru bu... Ölüleri diriltir!

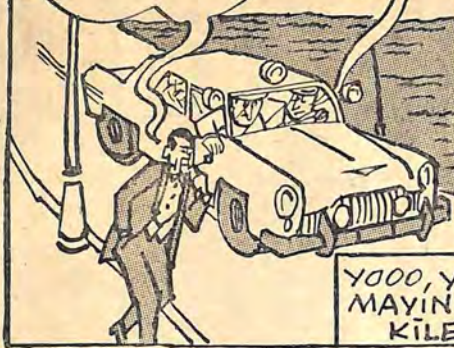
Adamımız CEYMİS BONT

13

ÇAKTIM...ÇAK-
MAKTA GEÇ KA-
LIYORUM!..

TAMAM..
O İŞTE!

YOOO, YANLIŞ ANLA-
MAYIN... BU SEFER-
KİLER, POLİS!..

KAÇ GÜNDÜR
SİZİ ARIYORUZ
MR. BONT!..

DON KARLOS'UN
BÜROSUNDAKİ KASAYI
SOYDULAR... HIRSIZ, BÜ-
ROYA PENCEREDEN GİR-
MİŞ... HALBUKİ BÜRO KIRK
BEŞİNCİ KATTA.. YANİ, HIRSIZIN
PENCEREDEN GİRMESİ İÇİN
UÇMASI LAZIM!

BU ARADA BONT
DERİN DERİN DÜ-
ŞÜNDÜĞÜNDEN,
YANLARINDAN
GEÇEN TAKSİ-
NİN İÇİNDEKİ
Mİ-MO-ZA'YI
GÖRMEZ.

BONT YAŞIYOR,
GÖZÜMLE GÖR-
DÜM!

BU İŞİ KÖKÜN-
DEN HALLETMEK
LAZIM... HAYDİ
YÜRÜ!..

DR. NO'NUN
YANINDA

BUNCA YILDIR VER-
GİDEN KAÇIRDIĞIM
ON MİLYON TOZ
OLDU! DİLE KO-
LAY, TAM ON
MİLYON!

HIMMM...
ROBOT'UN
CIVATASI!
DEMEK DR. NO
YAŞIYOR!

DON KARLOS
UZÜNTÜSÜN-
DEN SACINI YOL-
MAKTADIR.

BAYAN
35'E, BEN
46'NCİ KA-
TA!

BONT CIVATAYI İN-
CELEYEDURSON...
YE-İÇ-ÇEK'LE Mİ-MO-
ZA DERHAL İŞE BAŞLAR.

35'İNCİ KAT
TA BİR BAYAN
SİZİ BEKLİ-
YORMUŞ!

ESMER
Mİ, SARI-
ŞIN MI?..

AŞAĞI-
YA MI?..

EVET,
ÇABUK!

KOŞAR ADIMLARI A-
SANSÖRE BİNEN BONT,
ASANSÖRCÜ KILIÇINA GİREN
YE-İÇ-ÇEK'İ TANIYAMAZ.

YE-İÇ-ÇEK'İN
YAPIŞTIRDIĞI
PLASTİK DİNA-
MIT TELİ KO-
PARIR, DÜ-
ŞÜS BAŞLAR

Sipşak düşüş
hızını, katsa-
yısını, hava
basıncını ve
kendini ağırlı-
ğını hesap-
layan Bont,
tam çarpış
anında ha-
vaya sıçrar.

ASANSÖR PAR-
ÇALANIR, ADA-
MIMIZA BİR-
ŞEY OLMAZ.

EİNSTEİN
HAKLIYMIŞ!..
İÇABINDA
HERŞEY
HESAPLANI-
YOR!

VAY ANASINA BE!
BÖYLE BİR KAZADAN
'ASTRONOT', BİLE
KURTULAMAZ!

NEDEN BONTA
007 DEMİŞLER
BİLMEM AMA,
7 CANLI OLDU-
ĞU GERÇEK!

HADEME BONT'A YAR-
DIM EDERKEN YE-İÇ-
ÇEK'LE Mİ-MO-ZA SIVIŞIRLAR.

HAFTAYA!
Yürüyen
kulübe!

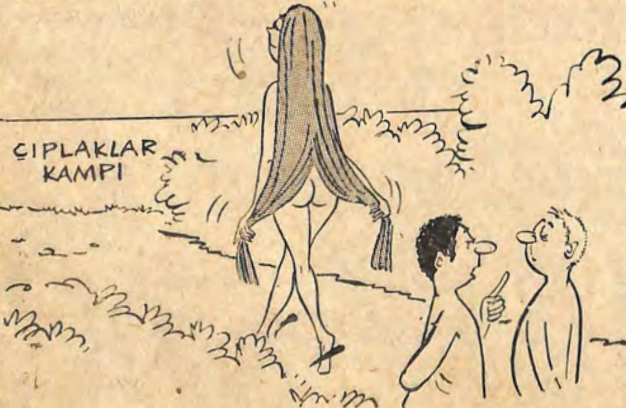
Dünya KARİKATÜR LERİ

-GRİP İÇİN NE KADAR İLAÇ VARSA HEPSİNDEN ALDIM...
BİREK BİREK DENE!..

-AMAN NE GÜZEL YÜZÜK, KOCAM
GÖRÜNCE BAYILACAKTIR!..

CIPLAKLAR
KAMPI

-BU SAĞLARLA CIPLAKLAR KAM-
PINDA KALAMAZ!

-YEMEK HAZIR EFENDİM!

1967 YILINDA

67 APARTMAN
DAİRESİ

ve ayrıca

4 MİLYON
lirayı aşan para
ikramiyeleri

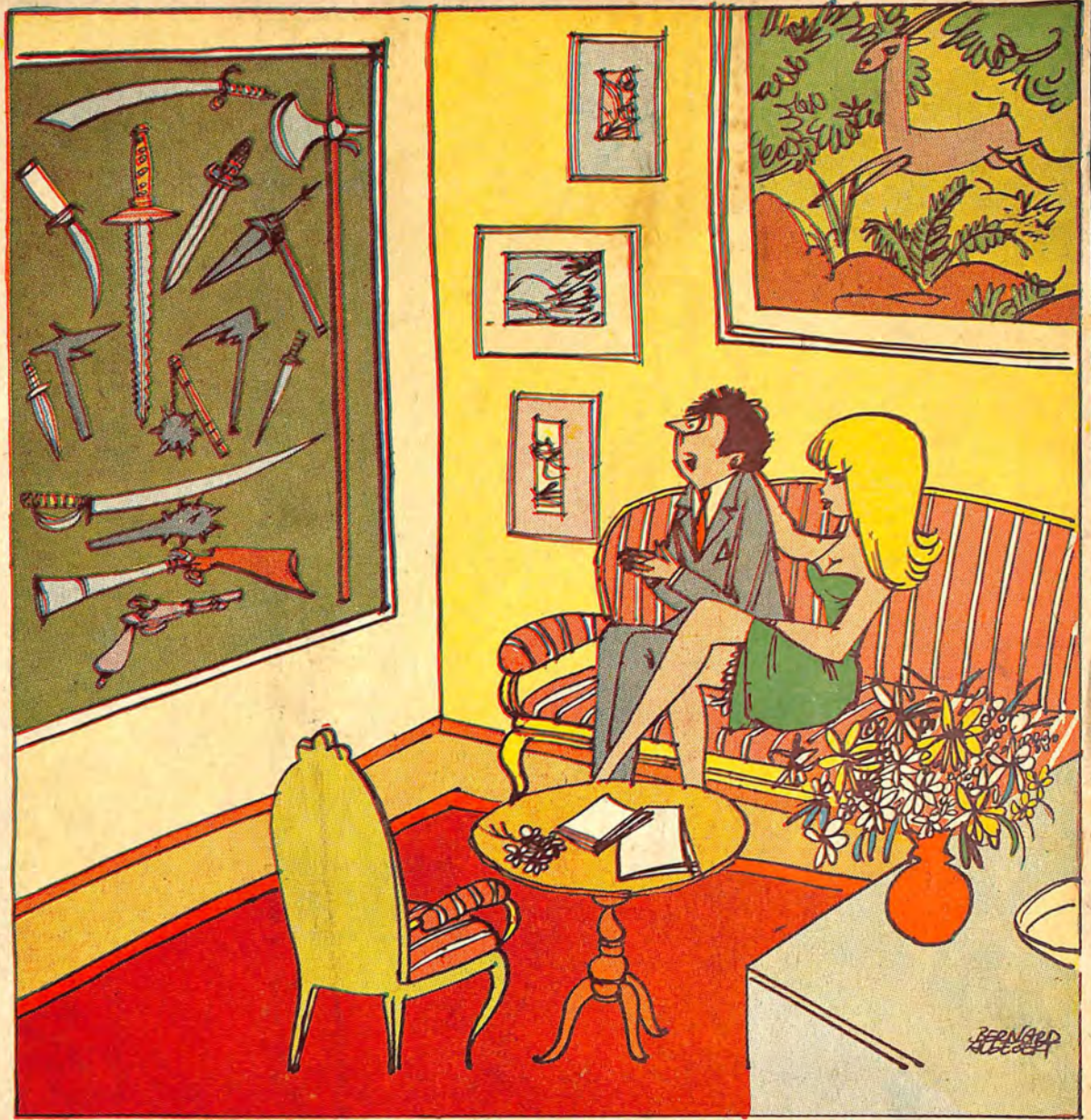
**Bayramlarda,
doğum günlerinde**

Çocuklarımıza
en güzel ve faydalı hediye
Yapı ve Kredi Bankası'nın
İkramiyeli
Aile Cüzdanıdır.

YAPI ve KREDİ BANKASI

Daima en iyi hizmet

AK

-KOCANIZ BÜTÜN BU SİLÂHLARI KULLANIYOR MU?

-EVLENDİKTEN SONRA YERİME AL-
CAGIN SEKRETERİ BEN SEÇECEĞİM!